

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní JUDr. Martinou Radkovou v právní věci žalobce **V. K.**, bytem N. 389, V. p. P., proti žalovanému **Krajskému úřadu Olomouckého kraje**, se sídlem v Olomouci, Jeremenkova 40a, **o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 5. 2013, č. j. KUOK 48907/2013, sp. zn. KÚOK/43733/2013/ODSH-SD/7273, ve věci přestupku,**

t a k t o :

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**
- III. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Včas podanou žalobou se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného, citovaného v záhlaví, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutím Městského úřadu Šternberk ze dne 20. 2. 2013, čj. MEST 4874/2013. Tímto rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu, neboť dne 12. 6. 2012 v 12:32 hodin v obci Lipina (zastávka autobusu) při řízení motorového vozidla tov. zn. X, registrační značky X, překročil maximální dovolenou rychlost v obci 50 km/h, kdy v měřeném úseku byla vozidlu naměřena rychlost 118 km/h. Při zvážení možné odchylky

měřicího zařízení ve výši $\pm 3 \%$ byla tedy jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 114 km/h, což je o 64 km/h více.

[2] V žalobě žalobce uvedl, že předložil nové skutečnosti a návrhy k doplnění (viz níže), žalovaný se tím ani nehodlal zabývat, porušoval jeho práva a rozhodl tak, jak rozhodl. Jako novou skutečnost žalobce uvedl, že osoba, která řídila vozidlo v době měření, nebyla totožná s osobou, kterou policisté posléze zastavili a kontrolovali. Po celou dobu správního řízení nebyla ze strany správního orgánu konfrontována skutečnost, kdo skutečně řídil v době spáchání přestupku vozidlo, protože z důkazů – fotoradaru není zřejmé, kdo vozidlo skutečně řídí a dle vyjádření policistů tito neměli oční kontakt s místem měření a likvidací údajných přestupků, což je protiprávní. Taktéž v oznámení o přestupku sepsaném na místě likvidace údajného přestupku není zřejmé, v jakém časovém horizontu bylo toto oznámení sepsáno, je zde pouze uvedeno, že přestupek se stal 12. 6. 2012 v 12:32 h. Z uvedeného vyplývá, že není uveden čas zastavení vozidla na likvidačním stanovišti a tedy není zřejmé, jak dlouhý je časový úsek od změření po zastavení. Kvalifikace přestupku neodpovídá skutkovému stavu, jelikož vozidlo bylo měřeno mimo obec a tedy řidič, který se dopustil přestupku, mohl porušit maximálně § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb. Z listinného důkazu vedeného ve spisovém materiálu pod č. 4 (záznam o přestupku) je jasné patrné, že se jedná o místo mimo obec s trvalým lesním porostem, který se nachází při výjezdu do kopce od obce Šternberk po rovném úseku před vjezdem do obce Lipina. Z předložených důkazů není patrné, že se jedná o obec, tato dopravní značka absentuje ve spisovém materiálu a ani ze záznamu a fotografie z radaru není zřejmé, že se jedná o zastavěné území a tedy o měření v obci tak, jak to předpokládá nález soudu. Z fotodůkazu v žádném případě nevyplývá, že se jedná o obec, která je označena dopravní značkou IS 12a dle vyhlášky č. 30/2001 Sb. Z fotodůkazu není patrné, že by se jednalo o zastavěné místo budovami, ale v pozadí se nachází trvalý lesní porost, který se nachází před obcemi Šternberk – Lipina a jediné, co důkaz osvědčuje, je, že se vozidlo pohybovalo mimo obec. Důkazy, které žalobce uvedl dříve ve svém odvolání, stále trvají a nebyly ničím vyvrácené, natož protiprávním výsledkem svědků – policistů, který byl proveden bez souhlasu žalobce a bez jeho přítomnosti při provádění tohoto důkazu. Žalobce zpochybnil skutečnost, že řidič, který řídil vozidlo, mohl jet tak rychle, protože při takové rychlosti a na vzdálenost 200 m od změření k likvidaci by nebylo technicky možné vozidlo změřit, nahlásit a zastavit. Toto tvrzení žalobce opřel o snímek správního orgánu se záznamem policistů do tohoto důkazu, tj. umístěním radaru. Pokud by toto umístění radaru bylo pravdivé, tak by na fotografii z radaru muselo být patrné rozšíření pravého jízdního pruhu o místo umístění autobusové zastávky, které se v tomto místě rozšiřuje. Na fotografii z radaru žádné takové rozšíření není patrné, ale na družicovém je tato skutečnost zřejmá. Rozhodně místo určené policisty je zavádějící a nesouhlasí s realitou. Žalobce navrhl, aby byl vyslechnut jako svědek třetí policista, který byl přítomen prováděného zákroku. Toto správní orgán neprovedl. Dále žádal o výslech svědka, který jel za vozidlem, jehož řidič se měl přestupku dopustit, protože tento řidič byl přítomen celého jednání a mohl by potvrdit i verzi žalobce a umístění radaru. Jedná se o R. Š., bytem S. Č. 358, V. p. P..

[3] Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že je obsahově totožná s námitkami, které uvedl žalobce ve svém odvolání proti rozhodnutí prvostupňového správního orgánu. S těmito námitkami se žalovaný vypořádal a na svých závěrech, tam vyslovených, setrvává a plně se na ně odkazuje. Žalovaný je přesvědčen, že spisový materiál správního orgánu I. i II. stupně dostatečně prokazuje, že žalobce svým jednáním porušil § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, čímž se dopustil přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 téhož zákona a že je zřejmé, že žalobce nebyl na svých právech ve správním řízení nijak krácen.

[4] Ze správního spisu soud zjistil z oznámení přestupku jeho spáchání tak, jak je popsáno v úvodní části odůvodnění tohoto rozsudku. Podle úředního záznamu správního orgánu I. stupně ze dne 21. 8. 2012 volal žalobce, že z důvodu práce mimo ČR žádá o změnu termínu, omluva bude písemně doložena. Dne 12. 9. 2012 volal žalobce, že se k jednání nedostaví z důvodu nemoci, neschopenku zasílá poštou. Do ručně psaného oznámení přestupku se žalobce podepsal, ale nevyjádřil. Podle úředního záznamu Policie ČR ze dne 12. 6. 2012, sepsaného nstržm. P. M., tento vykonával téhož dne službu jako člen hlídky s nstržm. T. a velitelem hlídky prap. D.. Mj. podle tohoto záznamu měřicí stanoviště bylo naproti autobusové zastávky a likvidační stanoviště bylo asi 400 m dále ve směru jízdy, obsluhu radaru vykonával dle návodu k obsluze kolega T.. Vozidlo žalobce bylo po spáchání přestupku nahlášeno na likvidační stanoviště pomocí terminálu, nstržm. P. M. ho předepsaným způsobem zastavil na likvidačním stanovišti. Podle tištěného záznamu o přestupku registrační značka a tovární značka vozidla odpovídají popisu spáchání přestupku.

[5] K projednání přestupku dne 1. 10. 2012 se žalobce bez omluvy nedostavil a přestupek byl projednán v jeho nepřítomnosti. O termínu byl žalobce vyrozuměn na základě své žádosti a telefonické domluvy, což žalobce písemně potvrdil svým dopisem ze dne 14. 9. 2012.

[6] Podle úředního záznamu o nahlédnutí do spisu ze dne 2. 10. 2012 se dostavil žalobce a byla mu předložena kompletní spisová dokumentace na listech č. 1 - 10. Byly pořízeny kopie listů č. 2 - 5 a 7, které žalobce převzal. To potvrdil i svým podpisem.

[7] Podle protokolu o projednání přestupku v nepřítomnosti správní orgán I. stupně akceptoval návrh termínu žalobcem na 1. 10. 2012 v 10 hodin.

[8] Rozhodnutím o přestupku ze dne 2. 10. 2012 byl žalobce uznán vinným ze spáchání shora uvedeného přestupku a byla mu uložena pokuta ve výši 7.000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel v trvání šesti měsíců s účinností od nabytí právní moci rozhodnutí.

[9] K odvolání žalobce bylo toto rozhodnutí zrušeno, neboť žalobce nebyl řádně předvolán, a dále proto, že nebylo uvedeno přesně, kde byl přestupek spáchán.

[10] Po obdržení předvolání na 11. 2. 2013 se žalobce telefonicky omluvil z důvodu nemoci a následně sdělil, že důvod nepřítomnosti u jednání, které požaduje, nemůže doložit do e-mailu, protože nemá scanner.

[11] Nstržm. P. M. ve své výpovědi mj. uvedl, že prováděl obsluhu radaru, že měřicí vozidlo bylo zaparkováno v protisměru měřené jízdy u odbočky na obec T., což může být asi 150 m v obci. Likvidační skupina byla asi o 200 m dále a nacházela se rovněž v obci. V dané věci nemohlo dojít k záměně vozidel i z důvodu, že provoz byl v tuto dobu mírný a průjezd vozidel byl po jednotlivých vozidlech. Kontrolou předložených dokladů (občanského, řidičského průkazu, osvědčení o registraci vozidla a zelené karty) bylo zjištěno, že vozidlo řídí žalobce. Ten byl ve vozidle sám. Svědek podotkl, že naměřená rychlost vozidla byla v obci a řidič také v obci zastaven a kontrolován. V obci je pouze jedna zastávka a měření policisté provádí ve směru jízdy od obce Š..

[12] Svědek nstržm. P. T. uvedl, že s měřicím zařízením stáli v obci v protisměru jízdy za autobusovou zastávku v místě, kde se v tu dobu nacházely poskládané pražce. Vozidlo žalobce bylo nahlášeno po zjištění rychlosti likvidačnímu stanovišti k jeho zastavení. Po zastavení vozidla byla ještě provedena zpětná kontrola markantů vozidla, barva, registrační značka, typ atd. Likvidační stanoviště se nacházelo dále v obci po směru jízdy měřeného vozidla. Vozidlo jelo samo a nemohlo dojít k záměně s jiným vozidlem. Radar byl nastaven tak, aby nedosahoval hranice obce, takže do 60 m, což i tato vzdálenost je v obci. Svědek byl za radarem dostatečně daleko od značky obec směrem do obce. Dopravní značení týkající se označení obce bylo v pořádku, bylo čitelné a nepoškozené, obsluha radaru v souladu s manuálem výrobce. Místo, kde se nacházel radar, svědek upřesnil nákresem místa měření do mapky, křížek označuje, kde stál s radarem.

[13] Dále je ve správním spise zařazena omluva žalobce z jednání, zaslaná prostým e-mailem. Jako důvod nepřítomnosti na jednání byla uvedena nemoc. Žalobce trval na osobní přítomnosti přímých svědků a žádal o odročení jednání. Jeden e-mail byl odeslán 11. 2. 2013 v 9:18 h a druhý v 9:47 h. V prvním e-mailu žalobce uvedl, že postupoval při omluvě přesně podle poučení v předvolání obviněného a omluvu následně zašle i poštou. Dne 11. 2. 2013 byl přestupek projednán v nepřítomnosti žalobce.

[14] Rozhodnutím ze dne 20. 2. 2013 byl žalobce uznán ze spáchání shora uvedeného přestupku a byly mu uloženy sankce, jak bylo uvedeno výše citací v prvním rozhodnutí o přestupku správního orgánu I. stupně. Správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že protiprávní jednání žalobce bylo doloženo a prokázáno oznámením přestupku, ze kterého vyplývá konkrétní osoba řidiče, která byla orgánem Policie ČR ztotožněna při silniční kontrole a je zadokumentován popis přestupkového jednání. Úřední záznam příslušníka Policie ČR nstržm. P. M. koresponduje obsahově s oznámením přestupku, s uvedením upřesnění místa měřicího stanoviště Policie ČR, které bylo naproti autobusové zastávky, což správní orgán užil jako podklad pro rozhodnutí podporující listinné důkazy. V záznamu o přestupku (foto), který zpracovala a vyhotovila Policie ČR, je vyznačeno, jaká je

nejvyšší dovolená rychlost v měřeném úseku, jaká byla naměřena rychlost vozidla, registrační značka měřeného vozidla, číslo snímku měřiče, výrobní číslo zařízení, datum a čas zjištění překročení povolené rychlosti. Platnost a přesnost měření použitého silničního radarového rychloměru byla ze strany Policie ČR řádně doložena ověřovacím listem ze dne 30. 11. 2011 s platností do 29. 11. 2012. Protiprávní jednání bylo dále doloženo a prokázáno výpověďmi příslušníků Policie ČR, ze kterých rovněž vyplynulo místo měření v dostatečné vzdálenosti za dopravní značkou označující název, která byla čitelná a nepoškozená. Z výpovědi nstržm. P. T. vyplynulo, že nastavená měřicí vzdálenost radaru do 60 m byla nastavena tak, aby nedosahovala hranice obce, svědek před správním orgánem označil místo měření v mapě části obce. Skutečnosti zjištěné ze všech důkazních prostředků a podkladů pro rozhodnutí odpovídají zjištěným skutečnostem z podkladových materiálů a nejsou mezi sebou ve vzájemném rozporu, proto bylo bez důvodných pochybností prokázáno spáchání přestupku.

[15] V odvolání ze dne 19. 3. 2013, doručené Městskému úřadu Šternberk 20. 3. 2013, žalobce uvedl, že rozhodnutí o přestupku mu bylo doručeno fikcí a on si ho vyzvedl až 22. 3. 2013, proto odůvodnění odvolání zašle ve lhůtě 10 dnů. Odvolání je obsahově totožné s žalobou.

[16] V rozhodnutí napadeném žalobou žalovaný uvedl, že námitka, že žalobce neřídil vozidlo v době měření, nemá oporu ve spisovém materiálu. Policejní orgán správnímu orgánu předložil oznámení o přestupku, dle kterého zasahující policista nstržm. P. M., který byl na likvidačním stanovišti, zastavil předmětné vozidlo a identifikoval žalobce. Totožnost byla ověřena dle občanského a řidičského průkazu. Vedle popisu skutku a paragrafového znění se měl žalobce možnost k přestupku vyjádřit. Nevyjádřil se a oznámení podepsal. Tento podpis vedle jeho ztotožnění podle předložených dokladů je identický s podpisy žalobce ve spisovém materiálu. O ztotožnění žalobce vypovídá i úřední záznam policisty nstržm. P. M., podle kterého při kontrole byl žalobce ztotožněn dle předložených dokladů a občanského průkazu. Žalobce v rámci správního řízení tuto námitku neuváděl, a proto ji žalovaný vyhodnotil jako účelovou. Žalobce neuvedl, kdo by měl být řidičem zastaveného vozidla. Žalovaný neuznal ani námitku, že v oznámení o přestupku sepsaném na místě není jisté, kdy bylo oznámení sepsáno a jaký byl časový úsek od změření do zastavení. V popisu skutku, ve výrokové větě, je dostačující datum a čas spáchání skutku, tj. doba, kdy bylo vozidlo policisty změřeno. Tyto údaje jsou protokolovány v neodkladném a neopakovatelném důkazu, v záznamu o přestupku, kde datum a čas fotosnímku měření rychlosti je souhlasný s údajem v tabulce pod fotografií z radaru a vozidla. Pro správní řízení není rozhodující znát časovou prodlevu od změření do zastavení vozidla. K námitce, že kvalifikace skutku neodpovídá skutečnému stavu, protože vozidlo bylo měřeno mimo obec, žalovaný uvedl, že proti tomuto tvrzení žalobce jednoznačně stojí podkladové materiály od Policie ČR, ve kterých policie uvádí, že měření bylo realizováno v obci Lipina na silnici č. I/46 ve směru jízdy žalobce od obce Šternberk na obec Opavu. Stanoviště měřicího zařízení bylo v obci Lipina naproti autobusové zastávce. Tuto skutečnost dokazují následné svědecké výpovědi zasahujících policistů nstržm. P. M. a nstržm. P. T., kteří ve svědeckých výpovědích uvedli, že vozidlo bylo měřeno v obci. Policista nstržm. T. do

mapky na listu č. 28 spisového materiálu zakreslil stanoviště radaru. K námitce, že výslech svědků byl proveden bez souhlasu žalobce a bez jeho přítomnosti při provádění důkazů, žalovaný konstatoval, že ve správním řízení je dokazování převážně realizováno u ústního jednání podle § 74 odst. 1 zákona o přestupcích a podle § 59 správního řádu. Žalobce se omluvil z ústního jednání nařízeného na 11. 2. 2013 dne 8. 2. 2013 telefonicky a dne 11. 2. 2013 zaslal správnímu orgánu e-mailem omluvu pro nemoc, bez elektronického podpisu s tím, že omluvu následně zašle poštou tak, jak je v poučení uvedeno. Žalobce svou omluvu nijak nedoplnil, omluvu poštou neposlal, ani nedokladoval důvody své omluvy tak, jak je uvedeno v poučení prvostupňového správního orgánu v předvolání. Důvod omluvy žalobce ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí nedoložil. Omluvu žalobce z ústního jednání dne 11. 2. 2013 není možno chápat jako omluvu řádnou, nebylo prokázáno, že telefonickou omluvu a e-mailovou zprávu uskutečnil a zaslal žalobce. Omluva nebyla prokazatelně uskutečněna. Žalobce nepostupoval v souladu z výše citovanými právními normami, přitom byl poučen o tom, že v rámci ústního jednání bude proveden výslech svědků – zakročující policistů Policie ČR. Žalobce předvolání obdržel v dostatečném časovém předstihu před ústním jednáním, tj. v souladu se zákonem. Se svým postojem k nařízenému ústnímu jednání se žalobce sám zbavil možnosti být přítomen výslechu svědků. Žalovaný neshledal v postupu správního orgánu I. stupně pochybení a námitku žalobce vyhodnotil jako neoprávněnou a účelovou. Žalobce se neúčastnil nařízeného ústního jednání, ale neopomněl vždy následně po ústních jednáních se dostavit ke správnímu orgánu, aby nahlédl do spisu, na požádání převzal část spisového materiálu, aniž by namítal, že dané vozidlo neřídil. Takto postupoval 2. 10. 2012 a 22. 3. 2013. Správnímu orgánu žalobce vždy předložil svůj občanský průkaz č. 110843008 a jedná se o stejný občanský průkaz, který předložil žalobce zasahujícímu policistovi nstržm. P. M. dne 12. 6. 2012 na likvidačním stanovišti. Nedůvodnou shledal žalovaný námitku, že nemohl jet tak rychle, že by nebylo možno rychlost změřit a nahlásit při vzdálenosti 200 m od měření k likvidaci a že na fotografii z radaru by muselo být patrné rozšíření pravého jízdního pruhu o autobusovou zastávku, která se v tomto místě rozšiřuje, že místo určené policisty je zavádějící a nesouhlasí s realitou. Žalovaný uvedl, že protokolárně není přesně dokázáno, jaká byla vzdálenost mezi stanovištěm radaru a likvidačním pracovištěm Policie ČR. Policista nstržm. P. M. v úředním záznamu uvedl, že vzdálenost je asi 400 m, následně ve svědecké výpovědi asi 200 m. Rozdíl ve vzdálenosti je možno přičítat časové osmiměsíční prodlevě mezi spácháním přestupku a výslechem svědka. Rozhodující je, že oba shodně uvedli, že místo měření i likvidační stanoviště bylo v obci a v tomto časovém rozmezí při průjezdu vozidla došlo k předání základních informací o žalobci. Z pořízeného snímku v záznamu o přestupku na listu č. 4 spisového materiálu je patrné, že vozidlo žalobce bylo snímáno z čelního pohledu jedoucího na pozemní komunikaci v protisměru. Jedná se o místo, pokud je toto přeneseno do mapy na listu č. 28, postavení radaru, kde se pozemní komunikace ještě nerozšiřuje o najížděcí jízdní pruh k autobusové zastávce. Žalobce žádal, aby byl vyslechnut třetí policista, který byl přítomen provádění zákroku, dále svědek, který jel za vozidlem, jehož řidič se měl přestupku dopustit, protože byl přítomen celému jednání a mohl by potvrdit verzi žalobce o umístění radaru. Žalovaný uvedl, že důkazy v rámci správního řízení ke zjištění stavu věci předkládá správní orgán a obviněný jako účastník řízení neuplatnil nárok

na svědeckou výpověď třetího policisty ve správním řízení, ani návrh na výslech svědka R. Š., který měl jet za vozidlem obviněného. Pokud by to tak bylo, že by policisté neregistrovali toto dosud neustanovené vozidlo v podkladových materiálech, dopustil by se tento řidič svým jednáním rovněž citovaného přestupku. Při této rychlosti by tento řidič (R. Š.) neregistroval postavení silničního radarového rychloměru. V rámci správního řízení žalobce tyto důkazy nenavrhoval a prvostupňový správní orgán pro rozhodnutí ve věci doložil důkazy, kterými byl zjištěn skutečný stav věci. Požadovaný výslech třetího policisty prap. D. žalovaný hodnotil jako nadbytečný. Ze stejného důvodu odmítl žalovaný důkaz výslech svědka R. Š., který měl účelově obhajovat verzi žalobce.

[17] Při jednání byly jako důkaz provedeny snímky obce Lipina na www.mapy.cz, nahlédnutím na internetu účastníky řízení a soudem ve standardním a leteckém pohledu se zaměřením na místo umístění radaru a porovnání s mapkou na č. I. 28 správního spisu.

[18] Žalobce uvedl, že nejpodstatnější problém je nedostatečná specifikace místa měření, je to v rozporu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 As 28/2010, podle kterého ve výroku musí být toto přesně uvedeno. Ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně není jasné, kde je označení obce. Z radarového snímku vyplývá, že vedle vozidla žádné zastavěné území není. V záznamu o přestupku je uvedeno, kdo provedl měření - praporčík D., nebyl vyslechnut a návrh na výslech byl zamítnut, protože podle napadeného rozhodnutí to žalobce nenavrhl v prvním stupni; žalovaný se s tím ale měl vypořádat. K měření se přihlásil jiný policista. Podle judikatury NSS musí dokazování prokázat skutek nad vší rozumnou pochybnost, přitom obsluha měřicího zařízení policista T. nedostatečně specifikoval vzdálenost radaru od značky obce, pouze uvedl, že byl dostatečně daleko. Ve výslechu policisty M. je rozpor minimálně 500 m – pobočka na Těšíkov je podle křížku v mapě ve spise 350 m. Žalobce předložil jako důkaz fotografii stacionárního radaru AD9T. Navíc tento policista uváděl, že šlo o měření měřicím vozidlem, kde je však radar AD9C. Tento policista uvedl, že měřidlo stálo naproti autobusové zastávce, v obci jsou ale dvě zastávky a druhá je úplně jinde. Není jasné, proč správní orgán I. stupně předvolal jen dva policisty a ne tři. Nebyl oční kontakt mezi likvidačním a měřicím stanovištěm. Výpovědi dvou policistů jsou v přímém rozporu, jak ohledně místa měření, tak typu měřidla. Sám policista M. si odporuje, když uvádí rozdílná místa měření.

[19] Zástupce žalovaného uvedl, že žalobce se snaží o odklon od věci, v obci jel rychlostí 114 km/h, tak překročil povolenou rychlost i mimo obec, namítaný rozsudek NSS na věc nedopadá. Policista provádějící měření označil místo měření v mapce křížkem. Ani NSS nedal podmínku označení místa např. souřadnicemi GPS. Výslech třetího policisty nebyly povinny správní orgány provést, je zcela na správním orgánu, které důkazy učiní, pokud je dokazování dostatečné. V návrhu na další důkazy by měl žalobce uvést, co tímto důkazem chce prokázat. I NSS judikoval, že stačí výstup z radaru, když byl žalobce ztotožněn na místě. Fotografie z radaru má zachycovat vozidlo, nikoliv zástavbu. Z provedeného dokazování vyplynulo, že Lipina je zastavěná a nelze tvrdit, že si řidič nevšimne, že je v obci. I NSS konstatoval, že

ze zástavby toto musí řidič poznat, i kdyby chyběla značka o začátku obce. V souzené věci policista potvrdil, že značka obce byla v pořádku. Ke vzdálenosti zástupce uvedl, že výslech policistů byl prováděn s časovým odstupem a z toho mohou plynout nepřesnosti o 10, 40 m. Žádný zákon neurčuje povinnost očního kontaktu měřicího a likvidačního pracoviště, v zatáčkách to není ani možné. V rychlosti 114 km/h stěží mohlo dojít k výměně řidiče. Rozpory ve výpovědích policistů jsou zdánlivé, zásadní věci byly popsány jednoznačně. Není vyloučeno, že policejní vozidlo mělo rychloměr, i když měření v této věci bylo ze stacionárního radaru. Ucelený řetězec důkazů prokazuje spáchání přestupku žalobcem v souladu s § 3 s. ř.

[20] Žalobce dále uvedl, že pokud není podstatné, kdo měření prováděl, je měření nepřezkoumatelné. Po dlouhé době od přestupku si policista nemohl vzpomenout, měl zapsat úřední záznam ihned po kontrole. Sám žalovaný rušil první rozhodnutí o přestupku, podle kterého mohlo měření proběhnout mimo obec. Policisté by měli říct, čím se měřilo. Poměry v Lipině jsou takové, že vozovka má tři pruhy do kopce. Odvolací řízení je stále správní řízení, důvod výsledku svědků byl uveden v návrhu, správní orgán I. stupně předvolal jen dva policisty z likvidačního stanoviště. Absence očního kontaktu mezi stanovišti nemůže jít k tíži žalobce. Podle návodu k rychloměru nemůže probíhat měření v zatáčkách, ale na rovném úseku. V mapce ve spise policista nevyznačil začátek obce. V době zastavení hlídkou tam stálo 12 řidičů, žalobce ztotožnil toho za ním. Radar stál před první budovou zastavěného území.

[21] K návrhu žalobce při jednání soud provedl důkaz nahlédnutím na internet na server www.mapy.cz na obec Lipina, kdy byla vytištěna mapa, do které žalobce zakreslil postavení radaru dle výpovědi policisty, dle spisu a podle žalobce. Tato mapa byla založena do soudního spisu a byla předložena žalovanému k nahlédnutí.

[22] Zástupce žalovaného dodal, že kdyby nebyla tak abnormálně překročena rychlost, věc by se neřešila. K úřednímu záznamu policisty mohl žalobce podat stížnost ke GIBS. Ve spise je jasně uvedeno, který radar měřil, radar byl jeden, je z něj výstup, to potvrdil výslech policistů, policisté vypovídali po poučení a úřední záznam není důkaz. K tíži žalobce nebyla dána vzdálenost likvidačního a měřicího stanoviště, nebylo měřeno v zatáčce. K poslednímu důkazu: žalobce se může bránit jakkoliv i zpochybňovat výsledky policistů, NSS se k věrohodnosti opakovaně vyjádřil. Názor o postavení radaru žalobce neprokazuje, jde o domněnky. V praxi policisté neměří z obce ven. Rychlost neměří policista, ale radar, policista ho jen obsluhuje dle návodu (polohu).

[23] Žalobce namítal, že pokud nebyla předvolána obsluha radaru, jde o důkazní nouzi, není jasné podle dokazování ve správním řízení, který radar byl použit. Jedině obsluha by uvedla, kde radar stál a co to bylo za radar. Podle výpovědi policistů likvidační stanoviště bylo 400 m za radarem, což znamená, že měření by proběhlo mimo obec, za první zatáčkou na Těšíkov.

[24] Zástupce žalovaného zdůraznil, že podle NSS stačí výstup z rychloměru, není třeba výslechu policistů. V souzené věci byl proveden nad rámec povinností. Žalobce obviňuje policisty ze zneužití pravomoci, zpochybnění musí být provedeno relevantními důkazy, ne domněnkami.

[25] Žalobce kontroval, že důkaz měl být výsledkem řídiče za žalobcem, zamítnutí návrhu nebylo dostatečně odůvodněné, právě místo spáchání přestupku bylo zpochybněno v prvním správním řízení.

[26] Dle zástupce žalovaného kvůli určení místa bylo první rozhodnutí o přestupku zrušeno, byli vyslechnuti policisté. Žalovaný hájí procesní práva obviněných, ale v mezích zákona.

[27] Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), tedy ke dni 29. 5. 2013, s přihlédnutím k době spáchání přestupku, jak je rozvedeno dále v textu rozsudku.

[28] Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

[29] K zániku odpovědnosti za přestupek podle § 20 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, nedošlo, protože přestupek se stal 12. 6. 2012 a napadené rozhodnutí nabylo právní moci 3. 6. 2013.

[30] Dále soud konstatuje, že skutková podstata přestupku podle účinné právní úpravy existuje i ke dni vydání rozsudku, a to včetně shodné právní úpravy sankcí, proto posuzoval souzenou věc podle hmotněprávní úpravy účinné v době spáchání přestupku v souladu s § 7 odst. 1 zákona o přestupcích.

[31] Podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění účinném ke dni spáchání přestupku i ke dni vydání napadeného rozhodnutí, *fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích, při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 40 km.h-1 a více nebo mimo obec o 50 km.h-1 a více.*

[32] Námitka nepřezkoumatelnosti napadených rozhodnutí, protože se žalovaný nevypořádal s návrhy na doplnění dokazování, není důvodná, neboť toto zdůvodnil žalovaný na straně 6 napadeného rozhodnutí.

[33] Námitku nesprávné totožnosti řidiče, který spáchal shora uvedený přestupek, soud shledal jako nedůvodnou a ztotožnil se s argumentací žalovaného. Nadto žalobce opakovaně telefonicky a e-mailem kontaktoval po zahájení řízení správní orgán I. stupně a z kontextu a obsahu zaznamenaných rozhovorů, o jejichž pravosti nemá soud důvod pochybovat, vyplynulo, že je žalobce zcela srozuměn

s obviněním a celou věcí. Podpisy žalobce ve spisovém materiálu správních úřadů odpovídají rovněž podpisům ve spise soudním. Žalobní námitkou, jejím obsahem a argumentací nevznesl žalobce ani v soudním řízení správním pochybnost do zjištěného stavu o identitě řidiče, neoznámil, že by mu byly odcizeny doklady osobní či od vozidla, podání oznámení o podezření ze spáchání trestného činu neuvedl. Záměnu řidiče zcela vyloučily i svědecké výpovědi policistů, jak s ohledem na vzdálenost měřicího a likvidačního stanoviště hlídky, tak na - standardní – způsob zjištění totožnosti řidiče na místě. Soud nemá v dané věci důvod pochybovat o výpovědích policistů, z jejich chování nevyplynul dle argumentace žalobce žádný důvod ke snížení důvěryhodnosti osob či výpovědí a ve výpovědích nejsou relevantní rozpory.

[34] K věrohodnosti vyjádření policistů soud odkazuje na to, že Nejvyšší správní soud zcela setrvale k tomu judikuje, že zásadně se výpovědi policistů považují za věrohodné, pokud neexistuje konkrétní důvod k opačnému posouzení - srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2012, čj. 8 As 100/2011 – 70, podle kterého *pokud policisté mohou zjistit spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích (§ 22 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném do 31. 7. 2011) již na základě prostého kontrolního zjištění (např. nedostatky povinné výbavy), příp. přestupek obvykle nelze prokázat jinak (např. nedání znamení o změně směru jízdy odbočujícím automobilem), svědecké výpovědi policistů zpravidla postačí k prokázání těchto přestupků. Uvedené by neplatilo zejména v případě, že by v průběhu správního řízení vyšla najevo skutečnost, která by založila důvod pochybovat o jejich nestrannosti;* v jiných případech Nejvyšší správní soud upozornil, že ne každý nestandardní postup či poklesk vůči profesionálním standardům výkonu policejního povolání zakládá pochybnosti o nepodjatosti policisty – srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 3. 2013, čj. 9 As 139/2012 - 30. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2013, čj. 6 As 22/2013 - 27, správní orgán rozhodně nevystačí s tím, že by bez bližšího zkoumání jednu či druhou „stranu“ označil za nevěrohodnou již z povahy věci. Dále srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2006, čj. 6 As 47/2005 - 84, ze dne 22. 10. 2008, čj. 1 As 64/2008 - 42, a ze dne 21. 9. 2011, čj. 2 As 52/2011 - 47, stejně jako výše citovaný rozsudek čj. 4 As 19/2007 - 114. Uvedené právní názory je vždy třeba aplikovat na konkrétně zjištěný skutkový stav v každé jednotlivé rozhodované věci. V souzené věci se soud ztotožňuje s hodnocením výpovědí a osob policistů tak, jak ji provedly správní orgány, neboť v kontextu zjištěného skutkového stavu nebylo ani možné dospět k jinému závěru.

[35] Soud se dále s žalovaným ztotožňuje v tom, že v souzené věci není významné, kdy bylo sepsáno oznámení přestupku, a jaký byl čas mezi změřením vozidla a jeho zastavením. Jednoznačně byl čas spáchání přestupku zaznamenán výstupem z rychloměru a takto byl uveden i v oznámení o zahájení řízení a výroku rozhodnutí o přestupku dne 20. 2. 2013. Totožnost skutku byla zachována a byl řádně popsán. Ani k záměně řidiče mezi dvěma stanovišti policie nemohlo dojít, jak bylo uvedeno i výše.

[36] Neopodstatněná je námitka, že skutkový děj podřadily správní úřady pod nesprávnou skutkovou podstatu přestupku. Ve správním řízení bylo nadevší pochybnosti prokázáno výpověďmi policistů a mapkou se zakreslením objektů při jednání dne 11. 2. 2013, což odpovídá záznamu z rychloměru, že žalobce překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci. To bylo při jednání soudu ověřeno na internetové mapě na serveru www.mapy.cz, kde je vyznačen i katastr obce a její hranice a zástavba, i srovnáním s mapou ve správním spise na č. I. 28. Z obou map se podává, že k protiprávnímu jednání došlo v místě katastru obce a současně zastavěné části obce. Pro prokázání, že značka o začátku obce byla na svém místě a neporušena, postačuje výpověď policisty. Opačný skutkový stav by musel žalobce prokázat, což se však nestalo. Ostatně, žalobce nepodal k této žalobní námitce žádnou argumentaci, ani své tvrzení nijak neprokázal.

[37] Podle § 71 odst. 2 věta třetí s. ř. s. *rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body může jen ve lhůtě pro podání žaloby*. K námitce žalobce vznesené při jednání soudu dne 27. 1. 2015 o absenci určení přesného místa spáchání přestupku konstatuje, že tato námitka byla učiněna po uplynutí dvouměsíční lhůty podle § 71 odst. 2 s. ř. s. a proto se jí nemohl zabývat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2003, čj. 2 Azs 9/2003 - 40 a další, i v oblasti správního trestání). Nad rámec tohoto rozsudku však soud konstatuje, že v napadeném rozhodnutí (správního orgánu I. i II. stupně) je uvedeno upřesnění: zastávka autobusu. Z kontextu s důkazy obsaženými ve správním spise (výslechy svědků, mapky, které jsou v souladu s podklady řízení, tj. úředním záznamem Policie ČR ze dne 12. 6. 2012 a oznámením přestupku) je nepochybné, o kterou zastávku v obci se jednalo (viz pojmenování směr od Šternberka na Opavu).

[38] Lichá je námitka o tom, že v místě není zjevné, že se řidič nachází v obci. V souzené věci bylo prokázáno (výslechem nstržm. T.), že značka o začátku obce zde nechyběla, byla v pořádku a radar se nacházel v obci a byl nastaven tak, aby nedosahoval hranice obce. Soud považuje za nutné zdůraznit, že rychlost žalobce byla změřena při vjezdu do obce, nikoli při výjezdu, tudíž je tak vyloučena aplikace právního názoru z rozsudku Nejvyššího správního soudu čj. 5 As 104/2008 – 45. I kdyby značka o počátku obce chyběla, soud odkazuje na právní závěr vyslovený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 3. 2013, čj. 1 As 183/2012-50, www.nssoud.cz, podle kterého *přijede-li řidič do obce po pozemní komunikaci, která není osazena dopravní značkou č. IS 12a „Obec“, neznamená to, že by nebyl povinen dodržovat maximální povolenou rychlost v obci stanovenou v § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích*. Tím spíše platí argumentace obsažená v napadených správních rozhodnutích. I podle internetového serveru www.mapy.cz lze ověřit, že zástavba, byť ojedinělá a nikoli řadová, v obci Lipina od začátku obce byla. Mimoto na uvedené internetové mapě lze nyní ověřit i katastr a hranice obce. Námitka žalobce, že zástavba obce musí být plynulá, soustavná, nemá oporu v zákoně. Význam pro dodržení nejvyšší povolené rychlosti nemá ani vzdálenost domů od sebe či od pozemní komunikace, ani počet jízdních pásů na komunikaci.

[39] Soud shledal jako nedůvodnou námitku (vznesenou v žalobě a poté při jednání soudu), že nebyl vyslechnut prap. D. obsluhující rychloměr a návrh na jeho vyslechnutí byl zamítnut a toto nebylo odůvodněno. Obsluhu radaru a měření prováděl nstržm. T. a ten byl vyslechnut správním orgánem I. stupně dne 11. 2. 2013. Napadené rozhodnutí žalovaného na jeho svědeckou výpověď odkazuje na straně 6. Uvedené zcela koresponduje s obsahem úředního záznamu ze dne 12. 6. 2012. Navíc si žalobce ve své výpovědi od soudu odporoval, když nstržm. T. označil jako osobu, která popisovala vzdálenost rychloměru od značky obce.

[40] Nesprávné je tvrzení žalobce, že nstržm. T. uvedl, že radar byl dostatečně daleko od značky obce. Ve svědecké výpovědi nstržm. T. uvedl, že *radar byl nastaven tak, aby nedosahoval hranice obce, takže do 60 m, což i tato vzdálenost je v obci... byl za radarem dostatečně daleko od značky obec směrem do obce*. Místo, kde se nacházel radar, svědek upřesnil nákresem mapky místa měření, křížek označuje, kde stál s radarem.

[41] Soud dává žalobci zapravdu v tom, že nstržm. M. vypověděl, že prováděl obsluhu radaru, přičemž v úředním záznamu Policie ČR je uvedeno, že obsluhu radaru vykonával nstržm. T.. S ohledem na konkrétní charakter souzené věci, skutkový, právní stav, žalobní námitky a důkazní situaci však soud nepovažoval za nutné vyjasňovat tuto otázku (a to především s odkazem na rozhodující důkaz záznamem z rychloměru a nepotřebnost dalšího dokazování pro obsah námitek žalobce v souladu se zde citovanou judikaturou).

[42] Mylná je námitka žalobce, že nezákonnost způsobuje výpověď nstržm. M. o vzdálenosti pobočky na Těšíkov 500 m, když v mapce je zachyceno 350 m. Vzdálenosti, které vypověděli policisté do protokolu u správního orgánu I. stupně, nejsou v hrubém rozporu s údaji zaznamenanými v mapce na č. I. 28 správního spisu. Údaj nstržm. M., že radar stál u zatáčky na obec Těšíkov, rovněž není v příkrém rozporu se zakreslenými skutečnostmi a nemůže způsobit i s ohledem na paměťovou stopu v čase nezákonnost napadeného rozhodnutí při existenci nezpochybněného důkazu automatickým záznamem z rychloměru.

[43] Z provedeného dokazování ve správním řízení jednoznačně vyplynulo, že měření bylo provedeno stacionárním rychloměrem AD9T, o tom pochybnost v řízení žádná nevznikla. Pochybnost dle soudu nevznikla ani o tom, u které zastávky probíhalo měření – ve spojitosti se svědeckými výpověďmi policistů a mapkou se zákresem stanoviště radaru na č. I. 28 správního spisu. Rozpory mezi výpověďmi policistů nejsou takového charakteru, aby způsobily nezákonnost napadeného rozhodnutí (vyjádření nstržm. „měřicí vozidlo“, údaje o vzdálenostech, pokud jsou vůbec v rozporu, jelikož je zjevné, že u vzdáleností šlo v obou výpovědích o kvalifikovaný odhad a nikoli exaktní údaj).

[44] Podstatné v souzené věci je, že měření bylo provedeno automatickým záznamovým zařízením bez možnosti manipulace, čili lidský faktor a chyba jsou zde vyloučeny. To je odpověď i na námitku žalobce, že podstatné je, kdo měření prováděl. Z provedeného dokazování bylo zjištěno, že měření a ztotožnění vozidla

prováděli celkem tři policisté a provedené důkazy se navzájem podporují, s odchylkami, které jsou drobné a nezpůsobují nejistotu ve zjištěném skutkovém stavu i s ohledem na vzdálenost měřicího a likvidačního stanoviště a místní poměry – tj. faktickou nemožnost mezi těmito stanovišti odbočit mimo hlavní trasu a dále s ohledem na prověření markantů vozidla přímým a bezprostředním komunikačním kontaktem hlídek. Nevyznačení začátku obce na mapce ve správním spise není pochybením, pokud slovně policista popsal, kde se počátek obce a jeho značení nacházely. Tvzení žalobce, že jeho vozidlo bylo zastaveno spolu s dalšími 11, je v rozporu s tvrzením policisty (vozidlo jelo samo – nstržm. T.). Z celkového obsahu výpovědi nstržm. M. se podává, že se nacházel na likvidačním stanovišti. Což je v souladu s tím, že nstržm. T. obsluhoval radar, jak bylo uvedeno výše. Podle nákresu provedeného žalobcem u soudního jednání nebylo místo měření rychlosti žalobcova vozidla na zcela jiném místě, v jiné části obce, než jak bylo prokázáno. Umístění radaru jinde, resp. před zástavbou žalobce v řízení neprokázal.

[45] Námitka provedení výsledku policisty bez souhlasu žalobce a v jeho nepřítomnosti je lichá. Žalobce byl řádně předvolán, předvolání se dostalo objektivně do jeho dispoziční sféry, ostatně žalobce 8. 2. 2013 telefonicky kontaktoval oprávněnou úřední osobu a uvedl, že se nemůže k jednání dostavit z důvodu nemoci. Tuto omluvu zaslal správnímu orgánu I. stupně dne 11. 2. 2013 i e-mailem, avšak i přes poučení ji (ani do vydání rozsudku) nedoložil relevantním důvodem a své podání řádně nedoplňl ani formálně zasláním následné písemné omluvy do 5 dnů. Správní řád stanoví pro účinné provedení podání několik forem a předvídá i podání učiněné v elektronické podobě bez použití uznávaného elektronického podpisu v § 37 odst. 4 věta druhá správního řádu. Právě pro takový případ správní řád v tomto ustanovení stanoví podmínku účinnosti takového podání a tou je doplnění prostého elektronického podání kvalifikovanou formou – tj. písemně nebo ústně do protokolu, anebo v elektronické podobě podepsané uznávaným elektronickým podpisem, přičemž k tomuto doplnění stanoví § 37 odst. 4 správního řádu lhůtu pěti dnů od učinění úkonu v nekvalifikované formě. V souzené věci není sporu o tom, že žalobce omluvu podanou bez uznávaného elektronického podpisu nejenže v pětidenní lhůtě, ale dokonce vůbec, nedoplňl. Přitom žalobce neuvedl v žádném podání, a to dosud, vůbec žádný důvod, který by mu bránil, aby tak učinil. Z uvedeného jednoznačně vyplývá, že žalobce sice omluvu učinil, ale protože ji v pětidenní lhůtě nedoplňl o zákonem stanovenou formu, byl správní orgán povinen k tomuto podání vůbec nepřihlížet. Z toho soud vyvozuje, že jednak pro nedodržení formy omluvy podle § 37 odst. 4 správního řádu, ale jednak také pro nepřipojení žádného důvodu, který by byl významný pro posouzení omluvy a pro správní uvážení, zda konat či nekonat a zda opakovat či neopakovat projednání přestupku, omluva žalobce byla neúčinná, neprovedená řádně a včas a správní orgány postupovaly v souladu se zákonem a nedopustily se při uvedených procesních postupech žádného pochybení. Vzhledem k účelu a smyslu dané právní úpravy nemá správní orgán povinnost vyzývat podatele k doplnění podání ve lhůtě pěti dnů. Pokud by měl správní orgán vyzývat k doplnění podání ještě před uplynutím pětidenní lhůty, taková právní úprava by ztrácela smysl, protože by nebyl žádný rozdíl mezi vadným podáním podle § 37 odst. 3 a neúplným podáním podle § 37 odst. 4 věty druhé správního řádu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze

dne 23. 9. 2009, čj. 9 As 90/ 2008 – 70, www.nssoud.cz; Vedral, Josef. *Správní řád: komentář*. 2. aktualizované a rozšířené vydání. Praha: BOVA POLYGON, 2012, s. 408 a násl.). Správní úřady uvedly, že omluva žalobce nebyla doložená (čili nebyla prokázána důvodnost) a ani řádná – nebyla dodržena forma podle § 37 odst. 4 správního řádu - nepřihlíželo se k ní.

[46] Žalobce k měření při obrácené důkazní povinnosti (zásadně ji má správní orgán, ale když žalobce namítá nějaké tvrzení, má povinnost jej dosvědčit) nedoložil žádnou skutečnost, ani nevznosl žádné pochybnost tak, aby správní orgán měl povinnost v dokazování pokračovat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 8. 2013, čj. 1 As 45/2013 – 37, ze dne 2. 5. 2013, čj. 3 As 9/2013 – 35, nebo ze dne 2 As 121/2011 – 90).

[47] Pokud žalobce nesouhlasil s výsledky měření, v takové situaci v souladu s § 11 odst. 4 zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii, ve znění pozdějších předpisů, byl oprávněn vyžádat si ověření nebo kalibraci měřidla a vydání osvědčení o výsledku. Takový důkaz by byl relevantním důkazem pro provádění dalšího přezkumu a případného dokazování. Nadto soud poukazuje na to, že měření samotné je svou povahou technický úkon a z toho je nutno vycházet (v této souvislosti srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 2. 11. 2011, čj. 76 A 1/2011-35, a navazující rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2013, čj. 4 As 17/2012-36, dále rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2011, čj. 8 As 27/2010-75, příp. i jiné rozsudky správních soudů, které se týkají měření rychlosti vozidel, alkoholu v dechu či krvi apod., vše dostupné na www.nssoud.cz).

[48] Žalobce překročil rychlost v obci o 128 %, tedy více než dvojnásobně. Jak poznamenal žalovaný, žalobce překročil i rychlost stanovenou pro jízdu mimo obec, tj. 90 km/h. I proto je nedůvodná námitka, že měření probíhalo blízko začátku obce. Nutno dodat, že žalobce rychlostí 118, resp. 114 km/h v obci porušil legitimní očekávání ostatních účastníků silničního provozu.

[49] Námitku opomenutých důkazů shledal soud jako nedůvodnou a ztotožnil se s právním názorem žalovaného, že provádění výsledku navržených svědků – třetího policisty a řidiče jedoucího za změřeným vozidlem – by byl úkon nadbytečný, neboť skutkový stav byl již dostatečně zjištěn a vyslechnutí policisté potvrdili, že nemohlo dojít k záměně vozidel (viz výpověď svědka nstržm. M., mj. i proto, že provoz byl mírný). Proto nevyslechl soud sám třetího policistu ani navrženého svědka R. Š., jelikož by to bylo za daného procesního stavu zcela nadbytečné.

[50] Zneužití a překročení mezí u správního uvážení jak správními orgány, tak Policií ČR soud v souzené věci nezjistil. Podle § 78 odst. 1 věty druhé s. ř. s. *pro nezákonnost zruší soud napadené rozhodnutí i tehdy, zjistí-li, že správní orgán překročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo jej zneužil*. Jinými slovy, správní uvážení soud nepřezkoumává, pokud nezjistí vybočení z jeho mezí či jeho zneužití, libovůli. Správní orgány svůj postup řádně a vyčerpávajícím způsobem v souzené věci odůvodnily, své úvahy dostatečně popsaly a soud shledal, že byly i v souladu se zásadami správního řízení, přijaté závěry pak byly přiměřené. Mezemi

správního uvážení jsou především právní řád samotný, pravomoc a působnost správních orgánů, principy správního řízení, veřejný zájem, účel a cíl správního řízení (srov. Soňa Skulová: *Správní uvážení. Základní charakteristika a souvislosti pojmu*. Masarykova univerzita Brno, 2004). Správní orgány tak celkově správní uvážení (o zvolení procesních úkonů, včetně volby důkazů i právní interpretace) použily v souladu se zákonem, včetně zásad správního řízení i obecně uznávaných právních zásad, včetně ústavních a těch, které vyplývají z právní teorie i evropského a mezinárodního práva.

[51] Soud uzavírá, že zjištění totožnosti žalobce a skutkového stavu v souzené věci proběhlo v souladu s právními předpisy, všechny postupy byly založeny na zákonném podkladě (konkrétním zákonném ustanovení anebo na ustanovení, které bylo přijato na základě zákonného zmocnění). Správní orgány vybraly na souzenou věc správně právní předpisy ve správném znění a ty správně aplikovaly.

[52] Vzhledem k výše uvedenému soud žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou.

[53] Soud nepřiznal náhradu nákladů řízení úspěšnému žalovanému, protože žádné náklady řízení neúčtoval a soud žádné ze spisu nezjistil a žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, protože v něm nebyl úspěšný (§ 60 odst. 1 s. ř. s.).

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Olomouci dne 27. 1. 2015

Za správnost vyhotovení:
Ing. Petra Rýparová

JUDr. Martina Radkova v. r.
samosoudkyně